

vil være enig om, at den Bægt, som det ærede Medlem lagde paa Sagten i Haver, berøver paa en Misforstaaelse af denne Sagts Betydning; og det Samme gjælder om det Tilfælde, at et Raadyr tilfældig kan være gaaet over Dyrespringet i en indeluffet Dyrehave; det kan ikke være af stor Betydning, hvis det er udenfor Sagttiden, at lade det blive der, indtil det kan skydes i Sagttiden. Men ærede Medlemmer ville jo see, at, dersom man tillader at fælde Bildtet i Fredningstiden, kan man ikke forbyde at sælge det, saa det lille Uendringsforslag vil i Grunden sige, at Hovedtanken i hele Loven stryges ud. Det kan ikke være Andet, og jeg skal derfor paa det Bestemteste fraraade at vedtage dette Forslag.

Det ærede 11te kongevalgte Medlem (Thygeson) har dernæst foreslaaet, at § 3 skulde gaae ud, og med megen Barme fastholdt og anbefalet dette Forslag. Jeg kan godt forstaae den Barme, hvormed det ærede Medlem talte om denne Sag, kun ikke, naar den vendes polemisk imod Udvalgets Betragtning af Rævene og deres Færd i Ungletiden, thi jeg seer ikke, at der er nogen Forskjel imellem det ærede Medlems og Udvalgets Betragtning. Naar Betænkningen læses igjennem, vil man see, at Udvalget netop af det samme Hensyn, som det ærede Medlem anførte, har fraraadet at vedtage nogen almindelig Fredningstid for Ræven. Der er altsaa i saa Henseende ingen Uoverensstemmelse tilstede. Men hvorledes er da Udvalget kommet til at optage denne § 3? Den er optagen efter det af den ærede Indenrigsminister forelagte Lovudkast angaaende Fredning af nyttige Dyr, og der er den atter optagen fra den nugældende Lov af 30te Januar 1861. Saa bliver Spørgsmaalet igjen, hvorledes Bestemmelsen er kommen der, og der er den kommen, som det hedder i Motiverne til det Lovudkast, hvoraf den nævnte Lov er fremgaaet, „efter hvad der er oplyst fra forskellige Sider og navnlig af den Mand, hvem Tilsynet med Træplantningen i Klitterne er overdraget“. Det er altsaa fra flere Sider, men navnlig af Kammerherre Niegels — jeg kan jo godt nævne Navnet — at Initiativet er taget til denne Fredningsbestemmelse, paa hvilken han lagde overordentlig

Bægt. Jeg er ikke tilstræffelig locallyndig til at kunne bedømme, hvorvidt denne Fredningsbestemmelse har afstedkommet saa store Ulykker, som det kunde formodes af det ærede Medlems Foredrag, men jeg maa antage, at der kan være Betænklichkeiten derved, saaledes som Sagerne stille sig nu. Bist er det — det er mig bekendt —, at man i Klitterne paa flere Steder klager over, at Ræven har formeret sig for stærkt. Jeg skal imidlertid gjøre min Stemmegivning i denne Henseende afhængig af, hvad den høitærede Minister maatte mene om Sagen. — Endnu skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at, naar det ærede Medlem har foreslaaet, at § 3 skulde gaae ud, saa er det forglemmt at foretage en tilsvarende Rettelse i § 8, hvor denne Paragraph er citeret.

Jeg kommer nu til § 4, som indeholder Fredningsbestemmelser med Hensyn til nyttige Dyr. Udvalget har omarbejdet det af Regjeringen forelagte Lovforslags Bestemmelser, navnlig efter en Antydning, som gaves af et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Ploug) under første Behandling af denne Sag, ihet man nemlig maatte give det ærede Medlem Medhold i, at de Hensyn, som her kom i Betragtning, maatte lede til at dele de fredede Dyr i to Classer, saaledes at den ene Klasse indeholdt dem, der fredes hele Aaret igjennem — blandt Andet af den Grund, at de kun ere her om Sommeren —, og den anden Klasse de Dyr, som kun fredes en Deel af Aaret. Ærede Medlemmer ville nu see, at det første Affnit af § 4 indeholder de Dyr, som man har antaget at burde fredes hele Aaret igjennem, og det andet Affnit dem, der fredes i Tiden fra 1ste Februar til 1ste September. Mod det første Affnit og dets Fredningsbestemmelser reiste nu det ærede 12te kongevalgte Medlem en meget bestemt Opposition. Det ærede Medlem fandt det aldeles utilkaadeligt at fredes noget Dyr hele Aaret igjennem og anførte som Bevis derved, at ethvert Dyr kunde til en vis Tid blive skadeligt, nærgaaende osv., og da maatte man dog have Ret til at slaae det ihjel. Særligt dvælede det ærede Medlem ved Uglen og viste, hvorledes den, skjøndt den i det Hele taget er et nyttigt Dyr, til sine Li-